

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Natales Sanctorvm Belgii, & eorundem Chronica Recapitulatio

Molanus, Johannes

Dvaci, 1616

Die sexta Ianuarij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9477

Socijs ad ludos, qui torneamenta dicuntur, coniugem suam obijisse intellexit. Cuius morte compunctus, papam Adrianum accessit, pœnitentiam pro peccatis petens. Unde septem annis Ierosolymæ pauperibus & peregrinis deseruiuit. Quibus transactis, vique ad mortem eremiticam vitam professus est, cum admiranda corporis afflictione. Vidit autem Hildegardis singulare solium, in cœlestibus ei præparatum. Commemoratio eius fit in vigilia Epiphaniæ Domini: sed quia non est canonizatus, Missæ sacrificium peragitur de aeterna sapientia: & dum Litaniæ canuntur, submissa voce interferitur.

Sancte Gerlace ora pro nobis.

Die sexta Ianuarij

De venerabili Gertrude ab Dosten.

Ex communicatione cum Delphensibus presbyteris Iouanij habita. Cui de beghinis nostratibus appendicem adieci.

DElphis in curia beghinarum, memoria beatæ Gertrudis de Dosten, natæ in *Koerburch*, quæ obiit anno ∞ . ccc. lviij. in die Epiphaniarum Domini. Hæc virgo erga passionem Domini multum fuit deuota. Unde & Christi stigmatibus insigniri meruit. De ea quædam leguntur in vulgaribus Hollandiæ chronicis: sed multò plura latino sermone exstant manuscripta. Ponitur autem quotannis crux illa vnde stigmata accepit, in die obitus in altari, & solenni cōcursa inuisitur. Sepulta est sub campanili ad diuum Hippolytum. Et priuatæ ædes quas inhabitauit, etiamnum notæ sunt.

Vixit autem beata Gertrudis eo tempore, aut paulo post, quo Clemens quintus, & Concilium Viennense, statum beghinarum, propter hæreticas & absurdas opiniones, à Dei Ecclesia aboleuerunt, eamque sectantes & de nouo assumentes, ipso facto excommunicatas pronunciauerunt. Sed hæc beatam Gertrudem non concernunt: Clementis enim successor Iohannes, dictus xxi, qui eadem confirmauit, non excepit, sed declarauit illa damnatione non comprehendj, nec à Clemente comprehensas esse, honestæ vitæ

Extr.
somp.

In Catal.
episc. Leod.

In chro. M.
c. 50.

L. 2. Apum
c. 50.

Ibidē c. 53.

stæ vitæ plurimas mulieres, quæ in multis mundi partibus vulgò similiter Beghinæ vocantur. In capitulo, vnico, de religiosis domibus, cuius initiū est, Ratio recta non patitur, vt innocentes, &c. Tali autē loco Belgij Beghinas habuit. Cū enim intellexisset à fide dignis plurimas esse in ciuitate & diocesi Cameracensi, quæ per virtutum odoramenta currentes, honestè viuerent, Ecclesias frequentarent, prælatis reuerenter obedirent, à disputationibus & erroribus Beghinarum Alemanniæ alienæ essent, in sancta & solida simplicitate, aut parentum, aut conductas, aut proprias vel communes domos, honestè inhabitarent, per Apostolicum scriptum, datum Auenione, Pontificatus sui anno primo, mandauit Cameracensi episcopo, vt dictas Beghinas, laudabiliter viuentes, ab omni molestatione tueretur. Inter huiusmodi autem beghinarum curias principem locum habuit Beghinagium Mechliniense, vrbi adiacens, multis oppidis illustrius, quod Antichristi præcursores, prætextu tuendæ vrbis, accensis facibus concremarunt, initium sumentes à domo Dei. Ad has virgines pertinet quod Placentius scribit, Lambertum quendam spiritu prophético futura prædicentem institutum Beghinarum, quarum se patriarcham scribebar, auctoritate & literis à Pontifice confirmari meruisse, & ab eo regressum, diui Christophori templum Leodij, Beghinarum habitationem fecisse. De eiusdem ante annos ferè ducentos Petrus Herentalius, Prior Floressiensis hunc in modum scripsit, Anno Domini, ∞. cc. vii. Multæ mulieres tam senes quàm iuuenes, contempto sæculo cum suis delectationibus, sponso qui in cælis est seruire desiderantes, fecerunt sibi congregationes simul commorantes, & vocabantur Beghinæ. Quoties verò tribulationes & contrarietates sunt in principio perpessæ. & quantæ exstiterint sanctitatis, in prologo vitæ Mariæ de Oignies, plenius declaratur. Thomas autem Cantipraten- sis, de Niella loquens, in hac vrbe, ait, vt pluribus adhuc notum est viuentibus, mulierum deuotarum, quæ Beghinæ vocantur, nunc latè diffusa per orbem religiositas inchoauit. Qui etiam alibi meminit duorum milliū Beghinarum Niuellensium. Ex dictis colligitur non esse tolerandam Guesiorum quorundam blasphemiam, qui nostrates Beghinas singulis annis à Pontifice excommunicari clamant. Sanè magistratus & conuentus Curia Beghinarum in Houis (quæ ampliatis mœnibus fuit intra Louanium ab anno ∞. ccc.

oo. ccc. LVII.) priuilegia habet Romanorum Pontificum, in quibus ipsi sorores dicti conuentus, earumq; bona, & priuilegia in suam recipiunt protectionem. Non tamen per hæc statum earum intenderunt in aliquo approbare: non enim est status, vnde quacumque hora ad nuptias conuolari potest. Est que decretum à Ioanne Leodiensi episcopo, quod omnes Beghinæ, priuilegio beghinali gaudere volentes, intrent curiam Beghinarum: & aliæ habitum distinguant ab habitu earum.

*d. e. Ratio
recta.*

Cap. 18.

Die septima Ianuarij.

De S. Hillonio vel Tillone, patrono in Yseghem.

Ex literis D. Ioannis Brauuerij, Pastoris in Yseghem.

IN territorio Lemouicensi, Solenniaco monasterio, S. Tillonis monachi. Cuius historia in ecclesia Yseghemeni, quæ Flandriæ est, intra diocesim Tornacensem, huiuscemodi est. Sanctus Hillonius, antea Tilo vocatus, natione Saxo, ex parentibus Arianis, cum patria à raptoribus vastaretur, ab eisdem nauigio in Franciam abductus est. Vbi à diuo Eligio precio redemptus, & vt in fide & Christianis moribus formaretur, Rymaylo viro sancto, in Solenniaco monasterio degenti traditus est. Sub quo cum summus euassisset, Eligio restitutus est, qui cum aurifaber esset in palatio Dagoberti, dictum seruum suum in eadem arte instruxit, cumque ad sacerdotij & episcopatus culmen eueheretur, eum reliquit in palatio in fabril arte sibi successorem. Sed cum apud incudem virtutum semina in eo vbertim pulularent, ab Eligio promotus est & in sacerdotem, & in præfectum Solenniaco monasterij. Quam sarcinam, quod eam inuitus accepisset, mortuo